CHƯƠNG 2182

Trịnh Hồng Lộc

Gã đàn ông phía sau phẫn nộ quát lớn: “Sư muội... muội tránh ra, để ta băm nát tên khốn này!”

“Thần quốc lừa đảo, toàn là một lũ giả thần giả quỷ!”

“Khoan đã!” Hạ Nhân đưa tay ra, nói: “Vị tiên tử này, nếu cô không tin thì chúng ta đánh cược một ván, thế nào?”

Người phụ nữ gật đầu: “Được, tiền bối muốn cược thế nào?”

Hạ Nhân nói: “Cược xem một ý niệm của ta có thể giết tên to con này hay không!”

Hắn chỉ vào gã đàn ông kia, nói: “Nếu ta có thể giết hắn, cô phải quỳ xuống, lập tức dâng ấn nô bộc thần cho ta!”

“Nếu lão phu không giết được hắn, cô cứ việc rời đi!”

“Đương nhiên, đến lúc đó cô muốn giết ta cũng được!”

Trên mặt Hạ Nhân nở nụ cười nhàn nhạt, tự tin vô cùng.

“Sư muội!” Gã đàn ông phía sau nói: “Người của Thần quốc lừa đảo, muội đừng tin hắn, đừng đánh cược với hắn... Ta muốn xem thử tên phế vật đến thần cách cũng khô héo này làm sao giết được ta?”

“Được!” Người phụ nữ nói: “Ta cũng muốn xem bản lĩnh của ngươi!”

Giọng nàng vừa dứt, phía sau lập tức vang lên hai tiếng kêu thảm thiết. Sau đó sắc mặt gã đàn ông trắng bệch, bịch một tiếng ngã thẳng xuống đất, thanh đao trong tay cũng rơi theo.

“Sư đệ... sư đệ...” Người phụ nữ kinh hãi hoảng hốt, vội vàng chạy đến bên gã đàn ông, nhưng hắn đã sớm không còn hơi thở.

Đến lúc này, người phụ nữ cuối cùng cũng không còn nghi ngờ gì nữa.

Nàng nhìn chằm chằm Hạ Nhân, trong lòng tràn ngập sợ hãi, toàn thân run rẩy.

Hạ Nhân nói: “Hy vọng cô đừng nuốt lời thề của mình!”

“Nếu không, cô sẽ chết rất khó coi!”

Người phụ nữ lập tức quỳ xuống trước mặt Hạ Nhân, nói: “Tiền bối... tiền bối... là ta có mắt như mù!”

“Xin ngài rộng lòng tha mạng cho ta!”

“Ta có thể hầu hạ ngài, nhưng xin ngài đừng thu lấy ấn nô bộc thần của ta!”

Hạ Nhân cười khẽ: “Thời gian của cô không còn nhiều đâu!”

Không thu ấn nô bộc thần, để cô hầu hạ mình ư?

Sau này cô phát hiện ra manh mối, lão tử còn sống thế nào được?

Người phụ nữ phủ phục trên mặt đất, nói: “Tiền bối, cô cô của ta... cô cô của ta là thần phi đứng đầu của Không Gian Thần Đế, xin tiền bối nể mặt cô cô ta mà tha cho ta!”

“Không Gian Thần Đế?” Hạ Nhân khẽ nhíu mày.

Hắn lại nhìn người phụ nữ trước mặt. Thần cách giữa mi tâm nàng đang lấp lóe những quy tắc đạo pháp không gian, không ngờ nàng cũng là người tu luyện thần thông không gian.

“Đúng!” Người phụ nữ nói: “Chính là Không Gian Thần Đế, đó là dượng của ta!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Ta và dượng của cô không có giao tình gì cả!”

“Giữa đất trời có ba nghìn đại đạo!”

“Đạo pháp bản đế tu luyện cũng chẳng liên quan gì đến Không Gian đại đạo!”

“Cô chỉ còn mười hơi thở!” Hạ Nhân chậm rãi tìm một tảng đá rồi ngồi xuống, nói: “Sự kiên nhẫn của bản đế cũng chỉ có mười hơi thở!”

Nói xong, Hạ Nhân giữ nguyên vẻ thư thái, nhìn người phụ nữ.

Đừng thấy bề ngoài hắn thư thái, trong lòng lại căng thẳng đến cực điểm.

Nếu thắng, hắn sẽ có thêm một nô bộc, giữ được một mạng.

Nếu thua, hôm nay bản thân hắn phần lớn sẽ phải chết.

Nếu nàng sống chết không chịu, nhất quyết phản kích thì lão tử chỉ còn đường chết.

Mười hơi thở, đối với Hạ Nhân mà nói, dài đằng đẵng như cả một đời.

Đây là một trong số ít lần, thậm chí có thể nói là lần duy nhất kể từ khi tu hành, hắn ở gần Tử thần đến thế.

May mà cuối cùng Hạ Nhân đã cược đúng.

Đương nhiên, không phải hắn cược đúng, mà là hắn đã nắm chắc đến tám phần lựa chọn của đối phương.

Người phụ nữ lập tức dâng ra ấn nô bộc thần của mình.

Hạ Nhân nhận lấy ấn ký, dung nhập vào thức hải!

Tuy hiện giờ thần niệm của hắn đang bị nguyền rủa, nhưng linh hồn trong thức hải vẫn còn. Thứ gọi là ấn ký này kết nối với linh hồn, không có thần niệm cũng chẳng sao.

Ấn ký dung nhập vào thức hải, người phụ nữ lập tức trở thành nô bộc của Hạ Nhân.

“Ngươi...” Trong khoảnh khắc ấn ký dung nhập vào thức hải, người phụ nữ cũng nhận được một vài tin tức. Nàng lập tức nổi giận, nói: “Ngươi ngươi ngươi... ngươi lừa ta?”

“Vẫn là tầng thứ ba... ta ta ta ta...”

Người phụ nữ vừa đứng dậy định phản kháng lại quỳ phịch xuống đất, nước mắt tuôn đầy mặt: “Nô tỳ Trịnh Hồng Lộc, bái kiến chủ nhân!”

Quy tắc chủ tớ đã định, không cho phép nàng phản kháng dù chỉ nửa phần!

“Đừng khóc nữa!” Nụ cười trên mặt Hạ Nhân biến mất. Hắn chậm rãi đứng dậy khỏi tảng đá, thản nhiên nói: “Trở thành nô bộc của ta là chuyện may mắn nhất đời cô!”

“Đây là cơ duyên của cô, không phải gông xiềng hay trói buộc!”

“Vâng!” Trịnh Hồng Lộc gật đầu: “Nô tỳ là Thần Vương cảnh tầng tám!”

Hạ Nhân hỏi: “Tu đạo pháp hay tu hương hỏa lực?”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Nô tỳ tu hương hỏa lực. Tư chất của nô tỳ không đủ, lúc ở Thần Quân cảnh chỉ mở được hai mươi ba thần khiếu. Vốn tưởng có thể tu luyện đến Thần Hoàng cảnh, kết quả khi đạt Thần Vương cảnh tầng tám thì tuyệt tuệ!”

“Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể chuyển sang tu hương hỏa lực!”

Hạ Nhân nói: “Nói cách khác, cô mới tu hương hỏa lực chưa được bao lâu?”

“Vâng!” Trịnh Hồng Lộc nói: “Hương hỏa lực vẫn chưa giúp ta đột phá, nhưng có lẽ sắp rồi!”

“Dừng lại đi!” Hạ Nhân nói: “Nếu chưa đột phá thì dừng lại!”

“Ta sẽ giúp cô đột phá đến Thần Hoàng cảnh!”

“Hả?” Trịnh Hồng Lộc sững sờ, không hiểu lời Hạ Nhân nói.

Nhưng Hạ Nhân cũng không nói thêm, trực tiếp trở về nhà đá, nhắm mắt dưỡng thần.

Một năm sau, trên mặt biển vốn yên ả bỗng nổi lên sóng dữ ngập trời.

Một chiếc thần chung màu đen khổng lồ đột nhiên bay vọt lên từ đáy biển.

“Công tử, cẩn thận...” Trịnh Hồng Lộc lập tức chắn trước người Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Không sao...”

Sau đó, Thiên Trúc và Cố Bạch Bình xuất hiện.

Hai người thu thần chung lại, rồi nhìn Trịnh Hồng Lộc bên cạnh Hạ Nhân, khẽ nhíu mày.

“Công tử, đây là…” Thiên Trúc chỉ vào Trịnh Hồng Lộc hỏi.

Hạ Nhân nói: “Trước đó sau khi hai người xuống biển, nàng ta muốn giết ta nên bị ta thu làm nô tỳ, bây giờ cũng giống hai người!”

“Hừ…” Thiên Trúc hừ lạnh một tiếng.

Cố Bạch Bình cũng lạnh lùng nhìn nàng: “Tu vi thế nào?”

Trịnh Hồng Lộc chắp tay: “Tiểu muội là Thần Vương cảnh tầng tám, mong hai vị tỷ tỷ chỉ giáo!”

Trong lúc nói chuyện, thần niệm của Trịnh Hồng Lộc quét qua người Thiên Trúc và Cố Bạch Bình, kinh ngạc nói: “Hai người… hai người cũng là Thần Vương cảnh?”

“Được rồi, trước tiên đừng nói những chuyện này!” Hạ Nhân phất tay, nói: “Hai người đi theo ta!”

Bốn người cùng đi vào căn nhà đá chật hẹp này.

Hạ Nhân hỏi: “Thế nào? Hai người có tìm được thi thể của Vu Đế không?”

“Không có!” Thiên Trúc lắc đầu: “Đáy biển rất rộng, hơn nữa tốc độ tìm kiếm của bọn ta cực kỳ chậm, linh xu đan trong tay cũng đã dùng hết, cho nên…”

“Công tử, xin lỗi, có lẽ là do ta quá ngốc!”

Hạ Nhân nói: “Không trách hai người, sức người luôn có hạn!”

“Đúng rồi, thần chung này ở dưới nước không xảy ra vấn đề gì chứ?”

“Không có!” Ánh mắt Cố Bạch Bình lướt qua người Trịnh Hồng Lộc, hỏi: “Công tử, hay là để Trịnh Hồng Lộc cùng ta xuống đó đi!”

“Nàng là Thần Vương cảnh tầng tám, thần niệm hẳn phải mạnh mẽ vô cùng!”

“Không được!” Thiên Trúc lại bắt đầu phản đối, “Cố đại tỷ, tỷ có ý đồ gì vậy?”

“Tỷ muốn công tử chết có phải không?”

“Công tử đã gặp nguy hiểm một lần rồi, nếu lại để huynh ấy ở trên này một mình thì tuyệt đối không được...”

CHƯƠNG 2183

Hồng Mông tăng khiếu, cuối cùng cũng thấy thi thể Đại Đế

“Đừng cãi nữa, đừng cãi nữa, đừng cãi nữa…”

Hạ Nhân hoàn toàn không ngờ rằng Cố Bạch Bình và Thiên Trúc cứ hễ mở miệng nói chuyện là lại cãi nhau.

Cứ như đối chọi gay gắt với nhau, chẳng thể nào hóa giải được.

“Bây giờ nghe ta nói!” Hạ Nhân nhìn Thiên Trúc: “Thiên Trúc, trước hết nàng im miệng đi…”

“Ồ…” Thiên Trúc bĩu môi, lập tức dùng tay bịt kín cái miệng nhỏ.

Hạ Nhân hỏi Cố Bạch Bình: “Đáy biển rất lớn, trong hai năm qua, các nàng đại khái đã thăm dò được bao nhiêu diện tích?”

Cố Bạch Bình đáp: “Nô tỳ cũng không biết, nhưng nô tỳ luôn cảm thấy chắc là chưa đến một phần trăm toàn bộ đáy biển!”

“Hiệu suất quá thấp. Một mặt là vì nước biển dưới đáy ngăn cản thần niệm, ngày thường thần niệm ở đây phát huy ra uy lực còn chưa đến một phần trăm!”

“Mặt khác là vì thần niệm của nô tỳ chưa đủ mạnh!”

“Khi ở dưới đáy biển, nô tỳ không những phải phóng thần niệm ra để tìm kiếm, mà còn phải điều khiển Hồng Mông Chí Đạo Chung, cho nên…”

“Nếu… nếu để Trịnh Hồng Lộc cùng xuống với nô tỳ, hiệu suất chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều!”

Hạ Nhân gật đầu: “Được, lần sau xuống đó thì cùng đi!”

“Không được!” Thiên Trúc bỏ tay khỏi miệng, nói: “Công tử, sự an toàn của người!”

“Đừng nói nữa!” Hạ Nhân phất tay: “Đã kiểm chứng nhiều lần rồi, đáy biển không có quá nhiều nguy hiểm!”

“Nếu các nàng có thể trốn trong thần chung tìm kiếm suốt mấy năm, vậy ta đi vào chắc cũng không sao!”

“Lần sau đi tìm kiếm, tất cả chúng ta đều vào trong đó, cùng nhau xuống biển!”

Cố Bạch Bình nói: “Cái này được. Nô tỳ có thể bảo đảm với công tử, có Chí Đạo Chung rồi thì đáy biển thật sự không có quá nhiều nguy hiểm!”

Thiên Trúc nói: “Ồ… vậy cũng được!”

Hạ Nhân nói: “Trịnh Hồng Lộc, trên người nàng có Linh Xu đan hoặc nguyên liệu luyện chế Linh Xu đan không?”

Nàng lấy toàn bộ tài nguyên của mình ra, rồi cũng lấy chiếc nhẫn của sư đệ nàng năm xưa ra.

Tổng cộng trong hai chiếc nhẫn thu được hơn chục bình Linh Xu đan lục phẩm, tất cả đều có phẩm chất thượng hạng.

Phẩm chất quả thật không tệ, đáng tiếc số lượng vẫn quá ít.

“Không đủ!” Hạ Nhân nhìn Cố Bạch Bình: “Có hai việc!”

“Thứ nhất… lấy một tia Hồng Mông tử khí từ trong Chí Đạo Chung ra, đưa cho Trịnh Hồng Lộc, để nàng dung hợp luyện hóa thành Hồng Mông đạo thể!”

“Vâng!” Cố Bạch Bình không dám chậm trễ, vội lấy một tia Hồng Mông tử khí đưa cho Trịnh Hồng Lộc.

Trịnh Hồng Lộc lập tức mừng rỡ: “Hồng Mông tử khí đó… năm xưa cô cô đã giúp ta tìm kiếm rất lâu mà vẫn không tìm được!”

Hạ Nhân mỉm cười: “Sau khi dung hợp, luyện thành Hồng Mông đạo thể, có lẽ có thể tăng số lượng thần khiếu hiện có của nàng!”

“Này, đây là phương pháp luyện thể!”

“Thứ hai!” Hạ Nhân lại nhìn Cố Bạch Bình: “Để Chí Đạo Chung lại cho ta, sau đó một mình nàng ra ngoài, cố gắng mua càng nhiều Linh Xu đan lục phẩm càng tốt. Lần này, bốn người chúng ta cùng xuống đáy biển, có thể cả trăm năm cũng không ra được!”

“Vâng!” Cố Bạch Bình trao lại Chí Đạo Chung cho Hạ Nhân, sau đó phi thân rời đi.

Hạ Nhân hỏi Trịnh Hồng Lộc: “Cô cô của nàng thật sự là thần phi của Thần Đế sao?”

“Vâng!” Trịnh Hồng Lộc nói: “Cô cô của ta không chỉ là thần phi của Thần Đế, mà còn là thần phi của Không Gian Thần Đế có danh hiệu, đồng thời cũng là người phụ nữ đẹp nhất toàn bộ Thần giới!”

“Cái gì?” Hạ Nhân nói: “Đẹp nhất?”

“Đúng vậy!” Trịnh Hồng Lộc nói: “Dù sao ta chưa từng thấy ai đẹp hơn cô cô!”

Hạ Nhân hỏi: “Vậy cô cô của nàng đối xử với nàng không tốt lắm nhỉ?”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Cũng được mà, sao thế?”

Hạ Nhân cười cười không trả lời, chỉ nói: “Được rồi, đồ đạc và công pháp đều đưa cho nàng rồi, mau tu luyện đi!”

“Cố gắng luyện thành Hồng Mông đạo thể trong thời gian sớm nhất!”

Khoảng thời gian tiếp theo chính là chờ đợi!

Cố Bạch Bình quả thật rất nhanh, chưa đầy năm năm đã trở về.

Lần này trở về, nàng mang theo một lượng lớn Linh Xu đan lục phẩm và nguyên liệu luyện chế Linh Xu đan.

Hạ Nhân không vội xuống nước, mà bảo Cố Bạch Bình luyện đan số nguyên liệu mang về.

Hạ Nhân vẫn chưa vội xuống nước.

Bởi vì Trịnh Hồng Lộc vẫn đang lĩnh ngộ thần thông luyện thể.

Khoảng hơn ba trăm năm nữa trôi qua, Hồng Mông đạo thể của Trịnh Hồng Lộc cuối cùng cũng luyện thành.

“Công tử… ta ta ta ta…”

“Không không không… không phải đột phá… ta… thần khiếu của ta nhiều hơn rồi…”

Nàng nói năng lắp bắp, chẳng đâu vào đâu.

Cách đó không xa, Thiên Trúc dùng ngón tay chọc chọc Cố Bạch Bình: “Cố đại tỷ, thấy chưa, nữ nhân này hình như xinh đẹp hơn tỷ đó… ngực cũng lớn hơn tỷ…”

“Cút!” Cố Bạch Bình giận dữ quát: “Ta không rảnh ở đây ghen tuông với ngươi!”

“Ta chỉ muốn hầu hạ công tử thật tốt!”

“Xì…” Thiên Trúc khinh thường cười một tiếng.

Cố Bạch Bình mở Hồng Mông Chí Đạo Chung ra, bốn người cùng tiến vào trong thần chung, sau đó thần chung chậm rãi chìm xuống!

Trong quá trình chìm xuống, có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài qua lớp màng sáng bên ngoài thần chung.

Tuy Hạ Nhân có thể nhìn thấy, nhưng chỉ nhìn được những thứ trong phạm vi mấy chục trượng, dù sao hắn cũng không có thần niệm.

Cố Bạch Bình không cần dùng thần niệm quét xét bên ngoài nữa, vì hiện tại Trịnh Hồng Lộc đã tiếp nhận nhiệm vụ này.

Còn Thiên Trúc, tuy nàng không có thần niệm, nhưng có thể thông qua cảm nhận khí tức để xác định thi thể tổ tiên của mình.

Bốn người bắt đầu chậm rãi tìm kiếm dưới đáy biển.

Hạ Nhân phát hiện nơi này quả thật không có bất kỳ sinh linh nào.

Nước biển ở đây có thể ăn mòn tất cả, tự nhiên không thể tồn tại sinh linh.

Nhìn trên bản đồ, Vô Vọng Hải này rất nhỏ, cho dù đặt trong toàn bộ Lừa Dối Thần Quốc thì cũng chỉ như một điểm nhỏ.

Trong toàn bộ Thần Châu, nơi này được xem như một hồ nước.

Nhưng khi bốn người đi dưới đáy biển, Hạ Nhân mới biết nơi này là một vùng biển rộng vô biên, mênh mông không có tận cùng.

Thân thể Vu Thần Vu Đế cao cả triệu trượng ở đây cũng chẳng khác nào một cây kim.

Tìm được thân thể Vu Đế ở nơi này chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Điểm khác biệt là thần nhân có thần niệm, đối với khu vực mình từng đi qua, họ có thể tự nhiên ghi nhớ.

Dù vậy, bốn người vẫn phải mất trọn một trăm chín mươi sáu nghìn năm mới cuối cùng tìm được thân thể Vu Đế.

“Chính là nơi này, chính là nơi này…”

“Dãy núi dưới đáy biển này chính là tổ tiên của bộ lạc Thiên Trúc chúng ta, là Vu Đế đó… hu hu hu… tìm được rồi!”

Hạ Nhân nhìn dãy núi khổng lồ trước mắt, trong lòng cảm khái: nếu không có Thiên Trúc đi cùng, cho dù phát hiện dãy núi, cũng chẳng biết ngọn nào là thân thể Vu Đế.

Những năm qua, chỉ riêng số dãy núi phát hiện được dưới đáy biển đã không dưới mười triệu thì cũng phải đến một triệu ngọn.

Đến lúc này, Hạ Nhân cuối cùng cũng hiểu vì sao lão tổ của bộ lạc Thiên Trúc lại giấu thân thể mình dưới đáy Vô Vọng Hải.

Không nói những chuyện khác, chỉ riêng người bình thường thì ai có thể tìm được chứ?

“Làm sao vào trong?” Cố Bạch Bình hỏi.

Trịnh Hồng Lộc nói: “Công tử muốn vào trong cơ thể Vu Đế để lấy thần cách, chắc chắn phải đục mở thân thể Vu Đế!”

“Không được!” Thiên Trúc ở bên cạnh phất tay: “Thân thể Vu Đế Vu tộc chúng ta trải qua hàng tỷ năm vẫn không mục nát. Tuy ngài ấy đã chết không biết bao nhiêu vạn năm, nhưng ta đoán trái tim ngài ấy vẫn còn đang đập!”

“Máu của ngài ấy vẫn còn đang lưu chuyển!”

“Nếu tùy tiện phá vỡ thân thể này, nước biển bên ngoài tràn vào, tinh huyết Vu tộc của chúng ta sẽ mất sạch!”

“Sao có thể chứ?” Cố Bạch Bình nói: “Đã chết không biết bao nhiêu vạn năm rồi, sao trái tim vẫn có thể đập, máu vẫn có thể chảy?”

Nói đến đây, Cố Bạch Bình bỗng không dám nói tiếp nữa.

Cố Bạch Bình không tin lời Thiên Trúc, nhưng Hạ Nhân lại có phần tin tưởng.

Dù sao năm xưa ở Tiên giới, trái tim của vị thần tướng Vu tộc kia vẫn còn đập, huống chi là một vị Vu Đế?

CHƯƠNG 2184

Huyết Khiếu

Trịnh Hồng Lộc ở bên cạnh nói: “Nếu đúng như tỷ tỷ Thiên Trúc nói, vậy nước biển tràn vào quả thật chẳng hay ho gì!”

“Ta hiểu rồi, trước hết chúng ta phải bố trí một trận pháp ngăn cách nước biển ở đây, sau đó đục thủng thi thể Vu Đế để tiến vào bên trong.”

Nói xong, mắt Trịnh Hồng Lộc vẫn sáng long lanh, bộ dạng như đang chờ mọi người khen mình.

“Xì...” Cố Bạch Bình lườm nàng một cái.

Thiên Trúc nói: “Không có đầu óc... Đại Hùng nhà ngươi cũng chẳng có đầu óc...”

Trịnh Hồng Lộc: “Hai người các ngươi có ý gì? Ta nói sai chỗ nào?”

Cố Bạch Bình nói: “Khoan nói trong chúng ta có ai biết bố trí trận pháp hay không, ngay cả vật liệu trận pháp lục phẩm cũng chưa chắc đã có!”

“Cho dù Trịnh Hồng Lộc ngươi có thể bố trí được thần trận lục phẩm, chẳng lẽ nước biển lại không ăn mòn nó sao?”

Nước biển ở đây có tính ăn mòn quá mạnh, ngay cả thần khí lục phẩm cũng có thể tan chảy, huống hồ là thần trận lục phẩm này?

“Vậy phải làm sao?” Nhất thời Trịnh Hồng Lộc không còn chủ ý.

Hạ Nhân nói: “Đừng nhìn ta, ta cũng không có cách nào!”

Thiên Trúc mỉm cười, nói: “Ta có cách!”

Thiên Trúc nói: “Công tử, chúng ta chỉ cần tìm được huyết khiếu của Vu Đế là được!”

“Trong huyết khiếu tự có thần lực ngăn nước biển bên ngoài, còn chúng ta có thể thông qua huyết khiếu của đế thi để tiến vào cơ thể Vu Đế!”

Hạ Nhân hơi kinh ngạc: “Huyết khiếu là gì?”

Hắn chỉ biết con người ai cũng có thần khiếu, sao lại còn có huyết khiếu?

Thiên Trúc nói: “Là thế này, tu sĩ Huyền Môn các ngươi coi trọng thần khiếu, sau khi đạt đến Thần Quân cảnh, thần khiếu sẽ mở ra!”

“Vu tộc chúng ta không cần lĩnh ngộ đạo pháp giữa đất trời, chỉ cần hấp thu luyện hóa tinh huyết là được, cho nên bẩm sinh trên người không có thần khiếu!”

“Đến Thần Quân cảnh cũng sẽ không mở ra thần khiếu!”

“Nhưng tương ứng, chúng ta có huyết khiếu!”

“Một khi huyết khiếu mở ra, tốc độ hấp thu máu sẽ tăng mạnh, hiệu suất luyện hóa máu cũng được nâng cao!”

“Đạo lý giống với thần khiếu của các ngươi!”

“Có thể dựa vào số lượng huyết khiếu để phán đoán thiên phú cao thấp của một đệ tử!”

“Huyết khiếu nhiều nhất là ba mươi sáu, nhưng Vu nhân bình thường thông thường chỉ có thể mở ra mười hai huyệt!”

Nghe Thiên Trúc giới thiệu xong, Hạ Nhân khẽ gật đầu.

“Vậy...” Hắn hỏi Thiên Trúc: “Ngươi đã mở bao nhiêu thần khiếu?”

Thiên Trúc nói: “Trên người nô tỳ có hai mươi bảy huyết khiếu, về lý thuyết có thể tiến vào cảnh giới Vu Hoàng!”

Hạ Nhân hỏi: “Không thể cao hơn nữa sao?”

“Không thể!” Thiên Trúc lắc đầu: “Tổ tiên Vu tộc cũng không biết đã làm chuyện gì mà bị Chúa Tể Chi Thần nguyền rủa. Vì vậy trong số các đệ tử Vu tộc, gần như không ai có số lượng huyết khiếu đạt đến ba mươi!”

“Cho dù là đệ tử xuất chúng đến đâu, hai mươi chín cũng đã là cực hạn!”

“Cho nên!” Hạ Nhân nói: “Xét về lý thuyết, Vu tộc không thể nào sinh ra Vu Đế!”

“Đúng!” Thiên Trúc nói: “Nếu xét về lý thuyết thì quả thật là vậy!”

“Nhưng trên thực tế, bởi vì Vu tộc chúng ta có thần cách Vu Đế, cho nên dù chưa đạt đến ba mươi thần khiếu, sau khi tiến vào đỉnh phong Thần Hoàng cảnh vẫn có thể dung hợp thần cách!”

“Thần cách dung nhập vào cơ thể, có thể cưỡng ép mở ra những huyết khiếu còn đóng kín trên người, từ đó một bước thành tựu Vu Đế cảnh!”

“Tất cả Vu Đế của Vu tộc, thần khiếu trên người họ đều là một nửa do trời ban, một nửa tự sinh!”

Cố Bạch Bình nói: “Vậy còn không mau tìm huyết khiếu?”

Thiên Trúc lườm nàng một cái, sau đó nhìn Hạ Nhân hỏi: “Công tử, có thể đáp ứng nô tỳ một yêu cầu không?”

Hạ Nhân nói: “Ngươi cứ nói trước xem!”

Thiên Trúc hít sâu một hơi: “Ban đầu nếu không có công tử, nô tỳ không thể tiến vào Vu Vương cảnh; nếu không có công tử, có lẽ cả đời này nô tỳ cũng không thể đến Vô Vọng Hải. Cho dù một ngày nào đó đến được Vô Vọng Hải, chưa chắc đã tìm thấy thi thể của lão tổ!”

“Ân tình của công tử đối với nô tỳ còn lớn hơn cả trời!”

“Nhưng dù sao nô tỳ cũng là đệ tử Vu tộc, mà thi thể Vu Đế này cũng là thần khu của tổ tiên nô tỳ!”

“Nô tỳ vẫn mong sau này có thể dựa vào máu của lão tổ để trùng kích đỉnh phong Thần Hoàng cảnh, từ đó dung hợp thần cách, thành tựu Vu Đế!”

“Nếu có thể, xin công tử và chư vị hãy để lại thần huyết cho nô tỳ!”

Hạ Nhân mỉm cười, nói: “Ha ha... Thiên Trúc, ngươi cứ yên tâm, ta đâu có tu thần thông của Vu tộc, giữ những tinh huyết này cũng chẳng có tác dụng gì!”

“Dù là thần huyết hay thần cách của Vu tộc các ngươi, ta đều không có ý tham lam!”

“Ta chỉ hy vọng có thể dùng sức mạnh lôi điện trên thần cách Vu Đế để áp chế sức mạnh nguyền rủa trong cơ thể mà thôi!”

Thiên Trúc đầy vẻ cảm kích: “Đa tạ công tử!”

“Công tử, vậy chúng ta tìm huyết khiếu trước đi!”

Trong lúc nói chuyện, nàng lấy ra một cuộn da!

Mở cuộn da ra, bên trên vẽ hình một Vu nhân, trên người Vu nhân có ba mươi sáu điểm tròn màu đỏ đánh dấu ba mươi sáu vị trí.

“Công tử xem, đây chính là huyết khiếu của Vu nhân Vu tộc... Vị trí huyết khiếu của tất cả mọi người đều cố định!”

“Chỉ cần chúng ta đi lại thật kỹ ở đây vài lượt, nắm rõ hình dạng và phương hướng của thần thi, là có thể xác định vị trí huyết khiếu trên người hắn!”

Hạ Nhân nhìn chằm chằm cuộn da, khẽ nhíu mày, đôi mắt cũng nheo lại.

Một cảm giác quen thuộc dâng lên.

Nhìn khoảng một nhịp thở, trong mắt hắn đột nhiên bắn ra hai tia sáng, sau đó vỗ mạnh vào đùi mình.

“Công tử!” Ba người bên cạnh giật nảy mình: “Có chuyện gì vậy?”

Hạ Nhân nói: “Không có gì, không có gì...”

Miệng nói không có gì, vẻ mặt cũng được ngụy trang cực kỳ bình thản, nhưng trong lòng Hạ Nhân lại nổi lên sóng to gió lớn: Huyết khiếu?

Năm xưa sau khi lão tử đột phá đến Thần Quân cảnh, thần khiếu trên người mở ra, tổng cộng có bảy mươi hai khiếu.

Trong đó có ba mươi sáu minh khiếu, ba mươi sáu ám khiếu.

Hạ Nhân vẫn luôn không hiểu vì sao thần khiếu của hắn lại chia thành hai loại sáng tối.

Hơn nữa khi ngộ đạo, dường như chỉ có minh khiếu mới có thể sử dụng.

Cho đến tận bây giờ hắn vẫn không hiểu ám khiếu có tác dụng gì.

Mẹ nó, đây là thần khiếu và huyết khiếu.

Lão tử có ba mươi sáu thần khiếu, ba mươi sáu huyết khiếu!”

Nói cách khác, ta không chỉ là tuyệt thế thiên tài tu đạo, mà nếu tu luyện thần thông Vu tộc, sau này chỉ dựa vào bản thân cũng có thể thành tựu Vu Đế vô thượng.

“Được!” Hạ Nhân gật đầu: “Vấn đề hiện tại là phải nhanh chóng xác định hướng, kích thước và tư thế của thi thể này, sau đó mới có thể định vị huyết khiếu trên người hắn!”

Tiếp đó, bốn người vẫn tiếp tục thăm dò dưới đáy biển.

Có điều lần thăm dò này, mục tiêu chính là ngọn núi cao này!

Nhìn từ bên ngoài, hoặc nhìn từ một góc độ nào đó, căn bản không thể thấy rõ ngọn núi này có quan hệ gì với con người.

Bốn người một mạch đi vòng quanh ngọn núi sáu lượt, cẩn thận tỉ mỉ, chính xác vẽ kích thước, hình dạng, phương hướng của thân núi và mọi thứ khác lên giấy, không sai một ly.

Sau khi hình dạng ngọn núi được vẽ lên giấy, mọi người mới thật sự nhìn rõ, ngọn núi hùng vĩ vô cùng này chính là hình dáng của một con người.

Vu Đế không nằm trong biển mà ở tư thế nằm nghiêng.

“Được rồi!” Cố Bạch Bình cầm bản vẽ, nói: “Bây giờ thân thể Vu Đế đã được vẽ ra, bước tiếp theo là tìm huyết khiếu của hắn!”

“Dựa theo vị trí huyết khiếu của Vu tộc mà Thiên Trúc cung cấp, công tử xem, những vị trí này đều có khả năng xuất hiện huyết khiếu!”

Bản vẽ được đặt trước mặt Hạ Nhân.

Hạ Nhân nhìn qua, sau đó gật đầu: “Trước đó Thiên Trúc cũng đã nói, sau khi Vu Đế dung hợp thần cách, những huyết khiếu còn đóng kín trên người hắn sẽ được khai thông, cả ba mươi sáu khiếu đều mở ra!”

“Vậy nên chúng ta chỉ cần tìm một huyết khiếu bất kỳ là được!”

“Huyết khiếu nào gần nhất?”

Thiên Trúc nói: “Hẳn là Phượng Tuyền khiếu!”

“Được!” Hạ Nhân nói: “Vậy trước tiên tìm vị trí Phượng Tuyền khiếu, sau đó mở ra để tiến vào bên trong!”